

EL VAIXELL

DE VAPOR

David Nel-lo

El restaurant d'Adrià Potato

4ª EDICIÓ

cruilla

EL VAIXELL

DE VAPOR

El restaurant d'Adrià Potato

David Nel·lo

Il·lustracions de Cristina Losantos

Primera edició: maig de 2007

Quarta edició: setembre de 2015

Edició: Josep Pascual Comellas

© 2007, David Nel-lo i Colom, pel text

Autor representat per Silvia Bastos, SL,
Agència Literària-www.silviabastos.com

© 2007, Cristina Losantos Sistach, per les il·lustracions

© 2007, Editorial Cruïlla

Nàpols, 249 - 08013 Barcelona
editorial@cruilla.cat

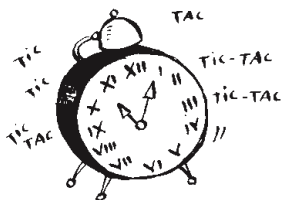
ISBN: 978-84-661-1767-8

DL: M-4077-2009

Imprès a la UE / *Printed in EU*

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, tret de les excepcions previstes per la llei. Dirigiu-vos a CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.conlicencia.com) si necessiteu fotocopiar o escanejar cap fragment d'aquesta obra.

1 *Un esglai de matinada*

JO DORMIA tranquil·lament. Només eren les onze i somiava. De sobte, algú va entrar picant de mans a la meva habitació: era el meu pare, Leònides Potato.

—Adrià, és hora d'aixecarse! Des d'avui has de començar una nova vida! —va cridar mentre jo em tapava de cap—. A veure, quins plans tens per avui? —em va preguntar.

—Papa, però si només són les onze de la matinada! Deixa'm dormir unes hores més.

El pare hi va insistir tant que al final li vaig explicar els meus plans: pensava esmorzar tot llegint un Tintín (potser *L'illa misteriosa*, que és el meu preferit), després jugaria una estona amb l'escalètric, més tard sortiria a fer el vermut amb els amics, dinaria a casa, a la tarda

aniria al cine a veure una pel·lícula de por, en acabat berenaria amb una amigueta, passejariem una estona i a sopar a casa...

–Et sembla bé? –li vaig preguntar, entre badalls.

–No gens, em sembla molt malament. Quants anys tens, Adrià?

–Trenta-cinc, si no m'equivoco.

–Exacte, trenta-cinc anys! I ja n'hi ha prou de perdre el temps amb ximpleries de nen petit. T'has de forjar un futur.

–Però si el futur ja el tinc, el futur ets tu, papa!

Per a qui no ho sàpiga, el meu pare és Leònides Potato, el rei de les patates fregides. Quin nen no s'ha menjat mai una bossa de patates Leònides Potato? Cap. Són les patates més bones de Kalvinàtor. Segurament són les patates més bones del món. I gràcies a això, el pare és un home immensament ric.

–Mira, Adrià, fa molts dies que hi penso. Vull que tinguis una feina i que aprenguis que les coses, a la vida, costen un esforç. No pot ser que sempre et refiïs de mi. Un dia jo em moriré i aleshores tu t'hauràs d'espavilar.

–Però em deixaràs molts diners, no? Amb l'herència ja en tindrè prou per viure tota la vida, oi?

–No tot s’acaba amb els diners. Vull que puguis estar orgullós de tu mateix.

–Per què no véns a les dotze i en tornem a parlar?

Aleshores vaig veure que el pare començava a tornarse vermell. I la veritat és que Leònides Potato quan s’enfada fa molta por.

–Mira, Adrià, ara et diré el que has de fer –em va dir amb una veu de tro–: Tens tot el dia per triar l’ofici que vols fer i aquesta nit m’ho has de dir. Ja saps que d’entrada pots comptar amb mi, jo t’ajudaré en tot i per tot.

–Vols dir que em donaràs diners?

–Sí, és clar, però no tot s’acaba amb els diners. Diguem que jo et finançaré el teu projecte. Queda clar? Això és un ultimàtum.

Aquella parauleta, *ultimàtum*, no em va agradar gens. Era el tipus de cosa que el pare deia quan parlava de negocis amb els clients.

El pare va sortir de l’habitació i jo em vaig tornar a adormir de seguida. Però a les dotze em vaig despertar i, quan vaig recordar les paraules de Leònides Potato, vaig saltar del llit. Em quedaven menys de dotze hores per decidir el meu futur!